

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година III, Брой 7 (68)
12.II.-18.II.2007

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълнен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на участие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

ГЕОРГИ КРЪСТЕВ ОТ МОНТАНА

/Една многостранна среща в неговия град/

Николай КАФТАНДЖИЕВ

"РОДОВО ИМЕННИЕ", ИК "НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ" И БЪЛГАРСКОТО РОДОЛЮБИЕ И ЗНАНИЕ

Всеки читател, който редовно следи седмичника "Родово имение" и се интересува от книгите, публикувани от издателска къща "Новата цивилизация", знае, че те са неразривно свързани. Обединява ги Атанас Панчев - зам. председател на Българска родна партия, главен редактор на седмичника и директор на издателската къща.

На стр. 4

РОДИНО

Родино, нежна, гальовна,
люлка на мъка и обич!
Кой ли през тебе не мина,
кой ли от тебе не взема?
Мнозина грубо тъпкаха
твоята хубост и сила,
минаха и заминаха,
от тебе взели за спомен...
И там, далече някъде,
твои поляни сънуват,
твоите песни бленуват.

Родино китна, каматна!
Цялата ще те обхожда.
Цветята ти ще мириша,
дърветата ще прегърна,
долините ще обгледам,
реките с взор ще проводя.
С криле ще литна високо
сърце ми да се изпълни
с твоята хубост от Бога,
с твоите звуци медени
и аромати гъхави...

Родино свидна, едничка!
За нищо не те заменям,
за нищо не те оставям!
Сърце си ще ти подаря,
гласа си в теб ще развезя,
със сълзи ще те поляя,
с усмивка ще те целуна
и с вяра ще те възродя,
с ръце си ще те засея,
сърце ми ще те обича,
умът ми ще те почита!
БЪЛГАРКА ще се наричам
като награда от Бога!
БЪДИ НИ ВЕЧНА, Р О Д И Н О!

Йорданка В. САНДЕВА,
Димитровград, 19.01.07 г.

ОТ КНИГАТА "ЗЛАТНАТА БЪЛГАРИЯ"

МИСИЯТА НА БУДИТЕЛИТЕ

Академик Христо
МАДЖАРОВ

Червена книга за българите

Животът е феноменално явление на сцената на Драматичната Вселена. Наблюдавайки неговите проявления от ложата на едно космично съзнание, можем да видим как земната сфера се носи в безкрайния Космос като една плаваща менажерия, на която, въпреки всички създадени условия за щастлив живот, хората се тормозят и избиват в степен, непостижима за дивите зверове.

Обръщайки ретроспективен поглед назад към предишните действия на тази Космична Драма, може да констатираме, че вече отминава една мрачна епоха на насилие, мрак и несправедливост. В това Царство на Злото т.нар. Велики Сили (по им подхожда определението "брутални сили") бяха си разпределили света според римското правило:

"РАЗДЕЛЯЙ И ВЛАДЕЙ!"

Най-засегнат от този хищен принцип се оказва Българският етнос. Преживял световни геологични и социални катаклизми, древният народ на българите пази в своя бит и култура спомени за епохи на световна слава и величие и за предателски погроми и падения. Последствията от nihilистичните антибългарски дела са налице:

- Дунавските българи бяха разединявани чрез фалшифицираните Източна Румелия, македонска, тракийска, добруджанска и други "народности";
- Волжките българи са именувани съответно татари, чуваша, башкири, чеченци...
- територията ни намалява като шагреновата кожа - обиколени сме с наши земи;
- древната ни история бе скрита, а новата - изопачена...

Затова се криеха например:

- българската история отпреди Новата Ера;
- българските империи, граници и многобройни креации;

ройни креации;

- величието на тракийската култура;
- петте български държави на картите от IX в.;
- какво е направила България за Европа;
- приносът на богомилите за Новия свят...

Българска история сега се изучава само в XI клас; траките не фигурират в нея...

Това е премерен коварен удар срещу Българознанието като цяло.

"Никой не хвърля камъни по дърво без плодове" - казва персийска поговорка. Съкровищата на света в духовен и материален план са били притежание на българските империи и многобройните им креации; там се крият както тайни на световна мъдрост, така и водещи принципи на държавно управление. А където се трупат богатства, там се навъждат и разбойници. Световните империи винаги са се страхували от проявите на Българския Дух. Така че тези nihilистични тенденции не са случайни, а са част от Програма за геноцид. Към нея спадат и изкуствено създадените митове за "турския", "славянския" и "татарския" ни произход. Това са измислени етноними на несъществуващи етноси.

Затова се наложи да пишем Червена книга за българите.

Като повдигам глас за спасение на българите, **не стимулирам териториални или други реваншистки претенции, нито искам да подбуждам към екстремистки действия.** Мисля, че екстремизмът и уличните революции са остарели средства на варварски епохи и не могат да разрешат днешните социалните проблеми. Те носят много страдания и един урок за незрели реформатори, отдавна известен на културното човечество: **позитивните неща не се изграждат с негативни средства.**

Опитваните различни социални и икономически реформи също ни припомниха старата истина, че **с козметични средства не се спасява загиващ организъм.**

Затова днес залагаме на Културата и Информацията, с последващо духовно обединение на Българската диаспора.

Това обединение ще спре дискриминацията и геноцида над този благословен народ със сакрална мисия на духовен водач в Новата епоха.

На стр. 6-7

Масанобу Фукуока - Япония:

По мое мнение, ако 100% от населението бяха фермери, това щеше да е идеално. На един човек в Япония се падат 0,1 ха обработваема земя. Ако на всеки човек се дадат по 0,1 ха, ще се получи 0,5 ха на семейство от 5 човека и това ще бъде повече от достатъчно, за да се изхранят семейството. Ако бъде въведено натуралното земеделие, то фермерът ще има също така достатъчно време за социална активност в селската община и за почивка. Аз мисля, че това е най-прекия път, за да се превърне страната в щастлива процъфтяваща земя.

"Именията на Ведическата култура!"

Именно тях по-късно ще наричат в окултните книги рай. След изгубването на великите си знания, ще смятат, че могат да видят рай само в небесните далечини. И всичкото се прави с цел да се предаде значимост на това, което днес наричат съвременна наука.

Владимир Мегре

Вече излезе на книжния пазар

дванадесетата книга от „Библиотека Анастасия“ на Издателска къща „Новата цивилизация“ - „ОРФЕЙ И ЦВЕТЯТА“ - нов жанр в литературата - „ентаз“, създаден от известния поет и писател Никола Гугов, автор на „КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН“

Може да поръчате книгата на телефони: 02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на e-mail: rodimienie@abv.bg

В каталога на РП нашият номер е

618

СЪТВОРЕНИЕ - ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ АНАСТАСИЯ

СЪБУЖДАНЕ НА МОГЪЩИЯ ДУХ НА БЪЛГАРИТЕ

"Добре би било, ако в уговорен час, например в шест сутринта, се събудят много хора и мислят поне петнадесет минути за нещо добро. Не е важно конкретно за какво, важното е да са светли мисли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да се помисли за това, как да се направи, че на всички да им е добре. И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо отговорът ще се появи. Времето пояси на Земята са различни, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се слоят в единен ярък и наситен образ на осъзнатост. **Едновременното мислене за нещо светло усилва способността на всекиго и то многократно.**"

Владимир Мегре, "Анастасия" II книга

И възкликнал Адам:

- Значи ти си помагал! Значи редом си бил и признал си творението?

В отговор тихият глас на Оцеца:

- Не толкова силно, Адам, ще разбудиш детето с ликуването си.

- Значи ти, Оце мой, го обикна, както и мен? Или от мене обикна го повече? Ако така е, защо? Обясни! Та нали не е твое.

- Любовта, сине мой, си има продължение - новото творение е твое продължение.

- Аз, значи, съм тук и в него едновременно? И значи в него е и Ева?

- Да, сине мой, вашето сътворение, по всичко е подобно вам, не само в плътта. В него душата и духът, като слоят се, ново поражда. Ще продължат и вашите стремежи и така ще се умножат и радостните чувства.

- Това ще значи, че ще бъдем много?

- Със себе си земята цяла ще запълниш. Ще осъзнаеш всичко с чувство, ще възсъздадеш с мечтата твоя, в други галактики свят още по-прекрасен.

- А края на Вселената къде е? Какво ще правя аз, когато там пристигна? Когато със себе си запълня всичко и помисленото сътворя?

- Мой сине, Вселената сама по себе си е мисъл, от мисълта поражда се мечта, в материята видима отчасти. На всичкото, когато доближиш до края, ново начало ще открие мисълта и продължението му. От нищото възниква ново и прекрасно Твое рождение, на мечтата твоя, на душата и стремежите ти в отражение. Мой сине, ти безкраен си и вечен и твоите мечти творещи в тебе са.

- Оце, как хубаво е винаги, когато ти говориш. Когато редом си, да те обгърна искам. Но ти невидим си. Защо?

- Сине мой, когато моите мечти за теб вселенските енергии в едно събираха, аз не успявах и за себе си да мисля. Мечтите ми и мислите ми само теб творяха, без моя видим облик да създават. Но има видими мои творения, ти чувствай ги, не ги разбирай. Просто чрез ума да ги анализира не ще успее никой във Вселената.

- Оце, тъй хубаво ми е, когато ти говориш. Щом ти си до мен - редом е всичко. Когато се окажа на Вселената в другия край, когато появи се в душата непонят-

ност и съмнение, тогава как да те намеря аз? Къде ще бъдеш в това време?

- И вътре в теб, и редом. В теб има всичко, сине, ти си властелин на всичките енергии вселенски. В теб аз уравних противоположностите на Вселената и с това, нещо ново представляваш ти. Не давай някоя енергия у теб да преобладава. Тогава ще съм в теб.

- В мен?

- И вътре в теб, и редом. В творението твое сте ти и Ева. В тебе частичка има моя, значи и в твоето творение съм аз.

- Аз твой съм син, какво за теб тогава ще бъде новото творение?

- Отново ще си ти.

- Кого повече ще обичаш - мен, какъвто съм сега, или мен, като роден отново?

- Една е Любовта, надежда има повече във всяко ново възплъщение и мечта.

- Оце, колко си мъдър ти и колко искам аз да те прегърна!

- Огледай се край теб. В творения видими са възплътени моите мисли и мечти. В материалното си битие с тях да общуваш винаги ще можеш ти.

- Аз ги обикнах, както теб обичам, Оце. И Ева обикнах, и своето творение ново. Заобикаля ме любов, да бъда в нея вечно искам.

- Мой сине, само на любовта в пространството ти ще живееш вечно.

Минавали години, както може да се каже, но времето понятие условно е. Минавали години, но както и да смятаме, смъртта за себе си дълго не познал човека. А значи, да съществува тогава и смъртта не е могла.

„СЪТВОРЕНИЕ“, Владимир МЕГРЕ
Превод М. Дончева

Да обхванеш необятното: Записки на педагога

От гледна точка на въздействието върху целия ученически организъм, върху неговата психофизиологическа система, учебният ден в училището е фактически един изморително дълъг, накъсан урок, слепен от различни парчета сложна, в основата си абстрактна, информация. От наша гледна точка е нужна друга структура на учебния ден. Хармоничното развитие изисква и хармонично съотношение на предметите, адресирани и до двете сигнални системи. Затова на развитието на първата сигнална система, също както на втората, е нужна систематична и постоянна специална учебно-тренировъчна дейност, разчетена за развитието и усъвършенстването на трите водещи анализатора - зрителен, слухов и двигателен! Чувственият свят на човека изисква специално организирана учебно-тренировъчна среда, където не просто да го използват, а обмислено, целенасочено и всеотдайно да го развиват. Уроците, от които зависи качеството на мисловната дейност изобщо, трябва да присъстват в училищната програма всеки ден. В настоящото време ние разполагаме с педагогическа практика, потвърждаваща верността на този извод. Затова свидетелства, например, опита на академик Р. В. Силла в редица общообразователни училища на Естонската ССР. Всекидневните

уроци по физкултура в значителна степен способстват за подобряване успеваемостта по естествено-математическите предмети. За ползата от ежедневните уроци по физкултура, разтоварващи от умствената преумора и явяващи се физиологическа предпоставка за нормалното развитие на мозъка, говорят изследванията на А. Аршавской, Ю. М. Протусенеча, Т. В. Волкова, достоверни научни данни свидетелстват за положителното влияние на мускулната дейност на всички физиологични системи и функции на детския

организъм. Те се съгласуват с изследванията на нашите и чужди физиолози и хигиенисти за пагубното влияние на хиподинамията на функционалното състояние на човека. Така се потвърждава верността на изводите на И. П. Павлов за взаимнообусловеността на двете сигнални системи, за необходимостта от паралелното им развитие. Ако активизацията на дори една или две форми на възприемане, да-

ва забележим прогрес в подобряването на мисловната дейност на учащите се, то усъвършенстването на всички форми трябва да доведе до пълен разцвет на духовните сили на човека. Систематичното, достатъчно дълбоко развитие и усъвършенстване на първата сигнална система, несловесните форми на мислене, ще върне в училището,

по образното определение на Я. Корчак, бродещата "по светлинната пращинка - чувство".

Какъв трябва да бъде урокът? Колкото по-ярко си представяш предметната структура на учебния процес с пълноправни уроци по физкултура, труд, музика, изобразително изкуство, толкова по-остър ставаше проблемът с времето, проблемът с учебната натовареност на учениците. Очертах се два основни пътя за решаване:

1) Съкращаване на времето за изучаване на програмата за сметка на координирането на учебния материал по всички предмети чрез обединяване уси-

лията на всички учители, установяване на между предметни връзки;

2) Освобождение на втората половина от деня за занимания по интереси в резултат на рационалното използване на времето за всеки урок, значително намаляване на обема на домашните работи.

Учителите се съгласяваха с това, че "отдавна е време да започне борба с претоварването на учениците", че "е станало невъзможно да се работи". Но не проявяваха самостоятелност в търсенето на пътища за освобождение на учебно време. Те разсъждаваха така: "Децата са претоварени? Принудени са да работят два пъти повече, отколкото възрастните? Това се отразява пагубно на тяхното здраве, на умствените им способности? Да, но... аз нямам вина за това, аз правя всичко, както трябва. Началството по-добре знае..."

Учителят в общообразователното училище е ограничен във възможността си да твори. Основната част от своята работа той върши, не както му подсказва опитът, конкретната обстановка, възможностите на учениците, неговата съвест, в края на краищата, а както е "предсказано" от горе. Учебният материал е сортиран, количеството часове са строго разпределени по теми, твърдо е регламентиран всеки урок.

Ето че пак някоя крава се втурва, подпласена нагоре по хълма, при обратния завой стъпва накриво, сгромолясва се, претъркулва се надолу по склона и се приземява с глух трясък точно под телефонния стълб. Жиците горе здравата се разтърсват.

- Бременна крава - отбеляза с ужас някой до мен. Оказва се директорът. Как изведнъж се е озвал там и досега за мен си остава загадка. Точно сега, в най-голямата лудница.

- Дано само да не пометне! - и с тази забележка обърна гръб на цялото безумно зрелище.

Оттатък до обора стоеше доячът. Такова нещо не беше виждал.

- Ако тая работа не свърши зле, ще изям метлата, барабар с чистачката - чух го да мърмори. А и коларят се обади след него:

- Да, да, новите идеи, това може да се окаже скъпо удоволствие!

Ох, тези злостни забележки. Всяка една ме пробождаше като нож. Не бях ли достатъчно наказан от самата гледка? Беше ли предвидил някой от тези умници, че може да се случи нещо подобно? Всеки знае да дава акъл впоследствие и да вади евтини аргументи. Не беше ли отказал и ковачът да прави заварки в яслата, докато кравите са вътре в обора? Нали и той каза, че някоя може да пометне. А сега аз сам да нося вината за всичко?

Добре де, аз бях инициаторът. Значи да чакаме следващия път железните подпори в яслата да ръждясат напълно. И горната метална греда да се стовари върху главите на животните. А ако не са умрели на място, да бъдат премазани от покрива, който веднага след това също ще се срути. После можем да скръстим ръце и с мрачни физиономии да седнем и бавно и спокойно да смятаме колко крави са пометнали от шока, колко са загинали и на колко възлиза загубата на мляко, а накрая хладнокръвно да констатираме: "Всичко това можеше и да се избегне, ако бяхме предприели ремонта навреме!"

Но не беше толкова лесно да си повдигна духа, колкото и да се мъчех. Трябваше да си призная, че подпорите, които имаха нужда от ремонт, бяха само един добре дошъл повод за освобождаването на животните. В действителност аз исках на всяка цена да предизвикам изкарването им навън.

През нощта спях лошо, преследван от безумни сънища. Опиянени от слънцето крави вилнееха наоколо, плезеха езици и се пулеха тъпо към мен, докато някакво грубо тропане на вратата не сложи край на тази въртележка:

- Ей, ти там! Ставай! Този с новите идеи би трябвало поне да помогне да приберем мъртвите телета!

Плувал в пот, скован като от парализа се надигнах. Да се обличам нямаше нужда. Уморен до смърт от напрежението предния ден, бях си легнал направо с дрехите. Ослушах се навън в нощта. Къде беше саркастичният глас?

Мъртва тишина! Осъзнах с облекчение, че съм сънувал кошмар. Тръгнах надолу към обора. Тихо влязох вътре. Не запалих лампата, да не би някой да ме види. През миниатюрното прозорче се процеждаше бледа лунна светлина и животните се мерзееха като сенки. При всяко простенване и изпътяване на преживящите крави потрепервах и изпълнен с мъка, ги замолих за прошка.

Честно казано, не знаех какво повече да направя. Аз исках само да им помогна. И те не бива да ми отмъщават, като раждат мъртви телета.

Но тъй като нито една не ми кимна в отговор, вече наистина не виждах никакъв изход. Тогава в гърдите ми се зароди вътрешното желание някой ден да се науча като Франциск Асизки да говоря с животните. Но май още много път има да извървя, докато стигна дотам.

Нито една не пометна! На сутринта не можех да укротя ударите на сърцето си от радост. И дори мъдрата забележка на дояча, че

БЕЗ ЗЕМЯ

Наръчникът за изправяне на крака
на Франц-Карл Рьогелбергер

е чувал и за такива случаи, телета да умират и да се мумифицират в утробата на майката и едва след известно време да бъдат изхвърлени оттам, донякъде помрачи радостта ми, но все пак ми останаха достатъчно сили и кураж да пусна животните пак навън. Защото точно в осем часа добрият ковач дойде отново. Този мил и самоотвержен човек успяваше така да нагласи работата, че се налагаше още много дни да заварява.

- Появиха се непредвидени усложнения -

отбеляза той с угрижено лице. Всъщност отдавна трябвало да бъде на друго място, където го чакали неотложни ремонтни работи, но тъкмо сега не можел да ни остави така, защото и сам виждал колко е спешно положението с бедните животни, които трябва да се приберат в топлия си обор и никак не се чувстват добре навън. Само че нямало как, той не можел да прави чудеса. Цялата история се оказала по-трудоемка, отколкото можел да предположи. Да, виждаше се, че човекът наистина прави жертви. Особено след като беше открил как от една дреболия може да се произведе дългосрочна поръчка.

И тогава се случи чудото. Сигурно през нощта някоя хитруша, която на младини е попадала някъде на паша, е пошепнала на съседката си:

- Ей, тревата расте по земята. И можеш да си избираш, а не като в яслата да ядеш всичко наред. Опитай! Вкусът е съвсем различен.

Втората е предала на трета, тя - на следващата, и така мълвата се е разпространила из целия обор. И тъй като кравите, това ще да се дължи на устройството на техния мозък, нямат предразсъдъци, няма и нужда да се обсъжда с часове. Така че на следващия ден просто опитаха.

Разбира се, в първите минути те пак се разбесняха. Но дори фактът, че този път заобикаляха дърветата, вече доказва колко умни са тези животни.

После онази хитруша е започнала да пасе. Първо колебливо, после по-сърцато. Другите една по една са почнали да й подражават. И така с всеки изминал ден нещата вървяха все по-добре. Не знам дали някой е в състояние да се постави на моето място и да разбере какво означаваше това за мен.

Оборът, в който нощта нямаше край

Следващата стъпка беше самият обор. Както казах, ако човек искаше през лятото, в най-хубавото време, посред бял ден, да види животните, трябваше да включи осветлението. Или казано по-кратко, в обора беше тъмно като в рог. Дори само да се оставят вратите отпред и отзад отворени, положението щеше донякъде да се подобри. Но това беше само на теория. Отваряш вратите в един задушен и спарен обор и пускаш да влезе свеж въздух. Последствията са възпаление на вимето, кашлица, простуда, докато накрая не засвирият дробовите.

Вратите бяха от две части. Това означава, че горната част можеше да се отваря отдел-

но. Мислех си дали не би могло тя да се отреже донякъде като рамка, така че да се направи стъклен прозорец. Но отсега чувах дрънченето, още при първото захлопване на вратите.

Имаше едно идеално решение. Оборът беше дълъг 13 метра и имаше една външна стена. Ако се постави редица от прозорци един до друг, можеше за всяко животно да се осигури половин квадратен метър прозорец. Но оборът е бил построен някога от големи недялани камъни. Стар, солиден ръчен градеж, правен за векове напред и дебел един метър. Неправилните ломени камъни бяха спени с глина и вар. Ако се извади един, следващият сам щеше да падне.

Почнах проучване на общественото мнение, за да видя доколко би ме подкрепил всеки един. Не можех просто така да разчитам на подкрепа, защото в края на краищата аз бях най-младият и последен по назначение. В случая обаче можеше да се очаква, че всички ще бъдат очаровани от идеята, защото наистина не беше никак приятно да се работи в онази тъмна дупка. Въпреки това по-добре си беше да се преговаря предварително с всеки поотделно. Най-напред попитах дояча какво би казал да издълбаем прозорци в стената на обора. Той току-що беше установил, че торната яма за пореден път е преляла и течността залива обора, затова беше в лошо настроение и, без много да му мисли, даде следния отговор:

- Франц, ако по време на доенето слънцето ми пече на гърба през твоите прозорци, ще стана, ще избягам и тогава да дои, който иска, негова си работа. Без това и сега, без всякакви прозорци, се потя като идиот. В такъв случай смятай, че съм издоил последната си крава.

Така рече и това бе всичко. Още не се бях свързал от това "насърчение", ето че се появи каруцарят, така че попитах и него. Той поне погледна стената и установи, че е дебела един метър и че е основната опора на сградата. Ако при този тип градеж се извади един-единствен камък, останалите шест метра щяха доброволно да го последват.

- Ако тая колиба падне връз кравите, ще има изненади - прецени той. - Всеки случай едва ли ще оцелее много, а пък за останалите живи вече ще има чист въздух и слънце в изобилие, така че в крайна сметка ще можем да си спестим прозорците - и той се засмя и тръгна да си върши работата.

На мен не ми беше до смях. По-скоро трябваше да потуша надигналия се пристъп на ярост. Но сравнително бързо се окопитих и се утеших с мисълта, че човекът, който има решаващ глас, още не се е изказал. Това беше директорът.

И тъй, направих още едно усилие. Щом сле-зе в хамбара за разпределението на задачите, аз му описах как с помощта на четири дълги и широки прозорца в обора ще влезе достатъчно светлина, кравите ще станат здрави, а добивът на мляко ще се покачи. И разбира се, можеше да се направят с капаци, за да има възможност при студено и ветровито време отворите да се регулират с оглед на възпаленията на вимето. И тогава щеше да се получи нещо съвсем друго, защото слънцето и въздухът, които щяха да влизат, тях човек си ги има целогодишно и безплатно, няма да ни струват и петак и...

ГЕОРГИ КРЪСТЕВ ОТ МОНТАНА

/Една многостранна среща в неговия град/

От стр. 1

Той се стреми да търси връзката: **българското родолюбие и знание като единство**. Два характерни примера в тази насока са отношението му към личността и делото на Никола Гигов и Петър Димков. Никола Гигов съчетава в себе си родолюбца с писателя и изследователя на Орфей и българската история. Петър Увалиев беше написал през 1973 г. за Луи Айер и сина му Марсел, които символизират българо-швейцарското приятелство: *"Два декара България в сърцето на Европа - ето домът на Марсел Айер. Никъде това, което*

"Родово имение". Все пак държа да се знае, че тази книга и специално основния богомилски принцип за началото на света са залегнали като начало и в друго сериозно проучване от 2003 г. на Баал Шем Самаел Леви - "Богомилска Кабала" в книгата му "КАБАЛА. Как да тълкуваме библията" на издателство "Аратрон".

В бр. 51 от 2006 г. бе поместен и БЪЛГАРСКИЯТ КАЛЕНДАР, въз основа на проучванията на Георги Кръстев, с ред интересни и важни сведения. Разбира се, въпросът за Българския календар е една от важните теми в българската история

без еднозначно виждане за неговата същност и значение. Следователно би било важно специалист да оценят написаното от Г. Кръстев.

Най-после издателската къща "Новата цивилизация" публикува и труда на Г. Кръстев "Теория на пространството". Той вече беше представен в Смолян на среща с участието на автора, преди да бъде представен и днес.

ЕДНА МНОГОСТРАННА СРЕЩА

Да припомним заглавието и подзаглавието на настоящата публикация: "ГЕОРГИ КРЪСТЕВ ОТ МОНТАНА" и "Една многостранна среща в неговия град".

Защо такова заглавие? - Ами, защото се оказва, че трудът му "Теория на пространството" е значителен български научен принос в областта на физиката, философията и на българската история. Следователно както варненци се гордеят, че големият български художник Борис Георгиев се е подписвал "Борис Георгиев ди Варна" /вж. бр. 34 от 2006 г. на "Родово имение"/, несъмнено и монтанци ще се гордеят след време, че българският учен Георги Кръстев е от Монтана. Впрочем той и сега се радва на признанието на своите съграждани, което беше ярко изразено на срещата.

Две думи и за подзаглавието "Една многостранна среща в неговия град". "Многостранна", защото на нея се казаха и важни неща за движението на Анастасия в Русия и други страни, за международна конференция по духовност с българско участие в Москва, за Петър Димков и даже за българо-швейцарското приятелство. Но да се разкаже по достойнство за всяка една от посочените теми предполага един цял брой на "Родово имение".

София, 28.01.2007 г.

отвеки България е била и ще бъде навеки, не присъства така пълнокръвно, така естествено, така живо. Бащата на домакина е умрял за България, синът живее за България. Ние всички му дължим много: гордостта да сме българи и човеци."

Седмичникът и издателската къща уреждат чести рейтинги в страната. В много от тях участвам заедно с Никола Гигов, естествено и с други автори. Основната тема на Гигов е "От Орфей до наши дни". И той, като високо образован интелектуалец и международен пътешественик, споделя толкова прекрасни, вълнуващи неща за Орфей и България, че които и да са слушателите, където и да сме /Смолян, София, Варна и т.н./ очите се овлажняват и се чувстваме горди, че сме българи, че сме давали и продължаваме да даваме толкова много на света. Такъв е и случаят с Петър Димков. Понеже като животописец на Петър Димков и журналист в "Родово имение" съм писал твърде много за него в седмичника, тук ще посоча само най-значимото. "Родово имение" първи помести изцяло Обръщението на Гражданския инициативен комитет "Петър Димков" за всенародно честване на неговата 120-годишнина, както и първи публикува изцяло словото на вицепрезидента на Република България ген. Ангел Марин в качеството му на патрон на това честване, а Атанас Панчев, обединяващ дейностите на седмичника и на ИК "Новата цивилизация", издаде юбилейния лист, свързан с това честване, и подготвя 2-то издание на монографията "Петър Димков - добре позна-

тият... непознат", която отдавна е изчерпана.

Такова е отношението на "Родово имение" и на ИК "Новата цивилизация" и към някои основни въпроси, свързани с историята на българите от най-дълбока древност, и към делото на някои други талантиливи българи, сред които е и инж. Георги Кръстев, факт, за който свидетелстват и настоящите редове и самата среща в Монтана.

ДЕЛОТО НА ГЕОРГИ КРЪСТЕВ, ПРЕДСТАВЕНО ОТ "РОДОВО ИМЕНИЕ" И ИК "НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ"

Не твърдя, че ще бъда изчерпателен, журналистическата напрегнатост не върви ръка в ръка с изискванията на проучвателя, но ще се опитам да изтъкна най-важното.

В бр. 33 от 2006 г. на "Родово имение" той публикува проучването си "Светогледът на богомилите". Тук давам кратко само изводите му:

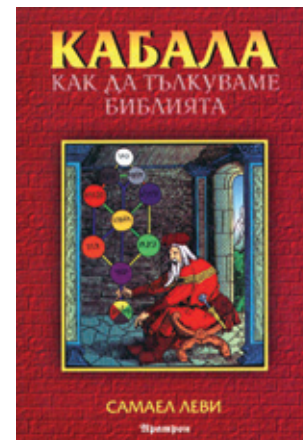
"1. Представата на богомилиите за сътворението е подобна на съвременната "Теория на големия взрив", но е на по-високо ниво.

2. "Мъртвата точка" /началото на сътворението - бел. Н. Кафтанджиев/ при богомилиите се различава съществено от съвременното горещо първично яйце". С това понятие богомилиите изпреварват съвременната наука...

3. Богомилиите още през 10 век са имали хелиоцентрична

БОГОМИЛСКО ПОНЯТИЕ	СЪВРЕМЕНЕН АНАЛОГ
Мъртва точка	Първично (горещо) яйце
Разкъсване на мъртвата точка	Първоначален взрив
Тялото	Първично състояние на пространството
Съгъсто дихание	Вихрово движение
Битие	Битие
Всемир	Вселена
Небитие	Небитие

представа за света. Те са знаели, че слънцето е център, около който се върти Земята, а луна-та обикаля около Земята. Така те изпреварват европейската наука с повече от пет века."

Кръстев завършва проучването си с таблица на съответстващи понятия в богомилското знание и съвременната наука.

Знам, че доста начетени хора и специалисти ще ме обвинят, че за своето проучване Георги Кръстев е ползвал една фалшификация на неизвестния никому Антон Глогов - "Богомилското учение", издадена през 1935 г. и 1941 г. и няколко пъти преиздавана след 10 ноември 1989 г. Нека прибавя към това, че самият автор не посочва ползвания извор, но допускам, че това е новото издание на труда от 2000 г. със заглавие "Богомилски проповеди". Пиша "на труда", защото след като се занимавам повече от 30 години с богомилството като историк, нямам основание да се съмнявам, че Глогов се основава на късна богомилска творба /по-точно две творби/ от 14 век, едната от които е била написана след падането ни под турско робство. Обосновката ми, че не става дума за фалшификация, предполага обяснението за тесния специалист и би отнела поне една страница на

ИКОНОМИЧЕСКИТЕ КРИЗИ

Здравейте, скъпи издатели на в. "Родово мнение"!

През последните две години прочетох книгите на Владимир Мегре от поредицата "Звънтящите кедри на Русия" и си зададох въпроса с какво лично аз мога да помогна за осъществяването им. Тъй като съм икономист по професия, докторант по финанси, особено се заинтересувах от финансовата система като лост, с който описаните от Владимир Мегре жреци управляват света. Прочетох книгата на издателска къща "Новата Анастасия" "Лихвата - рак на обществото", която представлява сборник от икономически статии, и открих, че много хора и сега, и в миналото са споделяли моето мнение за финансовата система и несправедливия ѝ характер - Силвио Гезел, Маргарет Кенеди... Аз обаче на знаех нищо за тях, защото техните трудове са старателно критици и обявявани за утопии. Прилагам своята статия "Икономическите кризи" и ви моля да ми кажете как да се свържа с хора, които споделят мнението ми за реформа на финансовата система. За да се реализира тази реформа, тя трябва да залегне в платформата на политическа сила. Ако Българската родна партия, която готвите като всенародно екологично движение, предвижда финансова реформа от вида, описан от Гезел и Кенеди, бих искал да стана неин член и като икономист да участвам в създаването на икономическата ѝ платформа. Моля ви, пишете ми, защото искам да ви помогна и мисля, че мога да го сторя със скромните си сили.

Икономическите кризи, инфлацията и безработицата не са естествени, а изкуствено предизвикани явления, от които печелят определени хора. Как се предизвикват икономическите кризи, от кого и какво да направим, за да ги избегнем?

Основните причини за икономическите кризи са две:

1. Количеството пари в обръщение (паричното предлагане - ПП) не отговаря на обема на произведените стоки и услуги (брутния вътрешен продукт - БВП).

2. Прирастът на паричното предлагане не отговаря на при-

раста на брутния вътрешен продукт. По време на рецесия и БВП, и ПП се съкращават, но ПП намалява в много по-голяма степен от БВП. По време на икономически растеж и БВП, и ПП растат, но ПП расте много повече. Тези закономерности се наблюдават във всички страни. Всеки студент по икономика знае, че паричното предлагане се контролира от централните банки. Защо те просто не направят така, че паричното предлагане да отговаря на БВП и неговия ръст? За да избегнат отговора на този въпрос, финансистите си измислят най-различни причини, които нямат нищо общо с истината. А истината е, че централните банки не контролират паричното предлагане. Ако го контролираха, икономическите кризи просто нямаше да съществуват. Въпросът е: кой контролира паричното предлагане и играейки си с него, предизвиква икономически кризи?

Отговорът на въпроса просто се набива на очи: по време на икономически растеж само 20-30% от ръста на паричното предлагане се дължи на ръста на брутния вътрешен продукт, т.е. на реални потребности и на реално произведени стоки и услуги. Останалите 70-80% от ръста на парите в обръщение се са "сапунен мехур": това са печалбите на спекулантите на финансовите пазари, зад които не стоят реални потребности и реално произведени стоки и услуги. С други думи, това са "кухи", мъртви пари, които не създават реална стойност, но обогатяват притежателите си. Функцията на растежа на доходите на тези спекуланти е от времето експоненциална - т.е. тези доходи се удвояват за много кратки интервали от време. А функцията на растежа на БВП, на заплатите и на печалбите на фирмите в реалния сектор е функцията на естествения ръст. Ако се сравнят графиките на двете функции, ще

се види, че доходите на спекулантите под формата на лихви и капиталова печалба растат няколко пъти по-бързо от доходите на останалите членове на обществото под формата на заплати и печалби от реална икономическа дейност.

Ако на обществото му писне да обогатява спекулантите чрез високите лихви, те просто изтеглят парите си от обръщение, паричното предлагане се свива и започва икономическа рецесия: БВП намалява, безработицата се увеличава лихвените проценти се увеличават и когато станат достатъчно високи, за да са приемливи за спекулантите, те пускат парите си на финансовите пазари, паричното предлагане расте и започва икономически подем. Интересното е, че кривата на растежа на доходите на тези спекуланти е същата, по която се развива и расте ракът в човешкото тяло. С други думи, спекулациите на финансовия пазар са ракът на нашето общество, който предизвиква икономическите кризи, инфлацията, безработицата и нестабилността на валутните курсове. Този рак под формата на лихви изяжда 35% от доходите на 85% от населението в све-

та, за да ги вкара в джобовете на около 3% от населението - най-богатите, спекулиращи на финансовите пазари. Вече отговорихме на въпроса кой и как предизвиква икономическите кризи. Сега да помислим как да ги предотвратим. Решението е едно - реформа на финансовата система. На първо място, парите трябва да спрат да носят доход под формата на лихва, а точно обратното - да се облагат с такса за ползване. Това ще направи спекулацията с тях невъзможна и ще стимулира влагането им в реалния сектор на икономиката, което ще стимулира икономическия растеж и заетостта. Таксата за ползване на парите трябва да отива в държавния бюджет и ще способства за намаляване на бюджетния дефицит.

На второ място, акцентът на данъчното облагане трябва да промени - вместо да се облагат доходите, трябва да се облага производството на стоки. Кол-

кото по-екологично е производството, толкова по-нисък трябва да бъде данъкът върху стоките.

На трето място, нужна е и поземлена реформа. Държавата трябва да откупи земята от притежателите ѝ, за да се пресече възможността за спекулативната ѝ покупко-продажба - нещо, което сегашните спекуланти ще направят, ако реформата се ограничи само до паричната и данъчната система. След това държавата ще отдава земята под аренда на желаещите да я обработват срещу определена такса.

Ако тези реформи не бъдат направени, задълбочаващото се социално неравенство между бедни и богати ще доведе до революция или война. Възможна е глобална икономическа криза, след която дори и най-богатите ще изгубят богатството си. Друг сценарий, ако реформата не се осъществи, е екологична катастрофа, защото при сегашната финансова система инвестициите в екологични проекти са икономически нерентабилни. Просто се печели повече, ако вместо да садиш дървета, ги сечеш и спечелените пари вложиш на капиталовия пазар...

ivankt@mail.bg

От стр. 1

**Ключът на българското
достойнство**

Миналото е само прозорец към бъдещето.
От древните, дивни камъни изградете
стъпалата към бъдещето.

Н. Ръорих

Историята определя настоящето и предопределя бъдещето.

Тя е биографията на нацията, паметта, крепяща народния дух.

Затова, когато искат да не съществува в бъдещето един народ, враговете му посягат на неговата история, бит и традиции. Те ги трият, режат, фалшифицират, компрометират и нагаждат по чужди, хищно-асимилаторски модели. Така на австрийската и руската исторически школи е наредено да създадат мита за далечния ни "турски" произход от варварски племена, узурпирани европейски територии. Заедно с това те подкупват водачите с власт и богатство и приспиват българската съвест с внушения, че национализъмът бил фашистка доктрина, а интернационализъмът водел към свобода. Свобода от какво? От задължения към Дом и Родина? Така могат да говорят само намници без Родина. По-добре ли е да бъдем nihilисти?

Ние знаем и постановяваме, че **който отрича баща си (небесен) е незаконороден, който отрича майка си (Родината) е нехранимайко!**

Поколения наред асимилаторски доктрини промиваха мозъците ни, внушавайки ни чувство за малоценност и обреченост. В края на краищата, бумерангът се завръща. Всяко зло - за добро! Колкото по-зле - толкова по-добре!

Най-трудно се лъже лъган народ.

Опитал фалшивите пътеки, водещи до кър-сокаци, той расте, поумнява и изгражда структури за съхранение на културата си.

Днес навлизаме в Третото хилядолетие със събуждащо се национално самосъзнание. Зрял и устремен към Бъдещето, българинът няма просто да кандидатства за Новия свят, а ще внесе основополагащ и гравдивен материал, базирайки се на древната си култура и на мъдростта, почерпена от хилядолетния си опит.

Започва нов еволюционен цикъл, в който възкръсването на Българския дух ще бъде световен феномен. България ще стане духовен център на огромния Български свят, разпилян по евразийската земя. Затова Българският Лъв отхвърля насаждания с векове българонихилизъм; отказва да превива повече гръбнак пред Изтока и Запада и търси достойнството си там, където го е загубил: в историческите си корени.

Познаващ двигателя на общественото развитие, той ще провъзгласи, че Културата не е придатък на политическото ръководство, (като апендикса, който може безнаказано да се отстрани), а сърце на Новата епоха. А политическата власт е част от Културата и от отношението ѝ към нея се съди дали това общество е културно или варварско.

Днес е съдният ден между епохите, в който довчерашните ръководители ще си спомнят, че бяха призвани да служат, а не - да диктуват. И "Отговорните кадри" ще отговорят за делата си.

Тези, които не са възстановили българското си самочувствие и достойнство, не опонират на чуждите асимилаторски тенденции. Самочувствие има само този, който помни славната си биография. "Знай своя род и език!" - дава рецептата Паисий.

МИСИЯТА НА

"От днес нататък българският род история има и става народ!"

Ключът на достойнството ни е в знанието за истинската ни история!

Досегашната ни история е диктувана и писана от наши врагове.

Тя ще се пренапише наново.

Скритата история ще бъде възстановена, защото имаме будители.

**Будителите -
български феномен**

Те будят съзнанието от робския унес и разкриват истината за великото ни минало. Посоката на тяхната мисия е обратна на тенденциите на Силните на деня. Затова последните се мъчат да ги унищожат и да скрият тяхната дейност, а когато не успеят - произвеждат компромати срещу тях и ги обявяват за криминални.

Но борбата срещу будителите е обречена: те нямат предшественици (не се фалшифицира делото им);

не разчитат на спонсори (не могат да се подкупят);

за авторитет имат съвестта си (не реагират на провокатори).

Затова, рано или късно, тези духовни бунтовници разсипват магиите на Царството на злото и ликвидират неговата дискриминация и геноцид.

Самото им име "будители" е указател за тяхната мисия.

Етимологичното изследване на този термин ни насочва към трансформация: към "будя" и към волево-императивното нареждане "бъди!" (в бъдещето).

"Да бъде Виделина!" е божествената заповед.

Будителите са масов феномен на българската култура.

С такъв не може да се похвали друг народ.

Известният княз Сидхарта - Буда Гаотама - е велик будител на скитите, а българите са били ядрото в тяхната империя и наследници на тяхната история.

Според византийския хронист Зонара "византийските автори често наричат българите скити". (ГИБИ VII, стр. 193). Ненаправно Добруджа се нарича Малка Скития.

Българите са продължители на историята на царствените скити. Това ще бъде "новото" откритие на историците.

На езика сан-скрит (свещен и скрит), диктуван от българските брамини на древните дравиди, са записани първите книги със световна мъдрост - Ведите (видя, виделина, познание). Спомен за тях е третата буква от българската азбука.

Понятията от санскритския език са комплексни и не могат да се преведат буквално с по една дума. В термина "будител", освен всичко друго, са закодирани и две свещени мантри с магична сила: "Бъди (като) Атила!" (мисля, че е ясна) и "Да бъде ИТЕЛ!"

Ител (Идел) се е наричала българска държава от преди 17000 г. във Волго-Уралската област (старият Туран) - конфедерация от седем арийски, финоугорски и алтайски племена, откъдето е името ѝ (иде -седем, ел - племе). През всичките векове на миналото българите са пазили това име, с което са наричали ту реката Волга, ту държавата, която са създавали, ту столицата на хазарите (VIII-Xв.). Един от последните им опити е след Октомврийската революция

(1917 г.), когато са поискали от Ленин да им подпише правото на автономна република Идел-Урал със столица Болгар. Той го е направил, заради което е стрелян и изолиран като политически труп от хората на Сталин. За тази карта е преследван притежателят ѝ акад. М. Юхма. В наше време будителите, за да съхранят паметта за тази държава, са я очертали с конен пробег.

Не е вярно, че Будителите били анахронизъм в днешния ден. Това е ново внушение на властимащите. Будители ще има, докато има фалшификатори на историята ни и докато се възстанови духовно древната ИТЕЛ.

В този труд читателят ще се срещне с един съвременен Будител на българския род.

Откъде черпят будителите информация за историческите събития?

А как диагностират ясновидците? Видях как един могъщ ясновидец в САЩ разчита историята на амазонките, втрещен с изненада в моята аура.

В дълбините на подсъзнанието ни се крият нашите родови и етнически архиви.

Будителите ни са прави: ние носим историята си, скрита в нашия духовен ген. Затова никакви инсинуации не могат да бъдат трайни и същината на събитията винаги ще изплува изпод вековните наслойки, заблудения и забрави.

"На лъжата краката са къси" - казва поговорката. Тя важи особено за днешния ден на информации и комуникации, в който неверните слухове не могат да се поддържат дълго, истината изплува наяве и демаскира както тях, така и разпространителите им.

Може би затова българският пророк Бейнса Дуно провъзгласи, че "Който отсега нататък е решил да прави зло на българите - късно се е родил!"

Когато преценяваме истинността на официалните становища в една страна, трябва да имаме предвид пропорционалното съотношение между култура и диктатура в нея. За страни, в които властта насилие, корупция и тоталитаризъм, културата заема една нищожно малка част от политиката и е в нейно подчинение, като ѝ се диктуват програми за възвеличаване на властимащите. В демократичните страни е обратно - политиката заема малък сектор от обществения живот, в който царуват плурализъм, толерантност, веротърпимост и етническо равноправие. Културният живот, както бисерът, не се нуждае от реклами и пропаганда. Плодовете и светлината му сами говорят за себе си и за държавното устройство.

Показател за това съотношение дават

БУДИТЕЛИТЕ

процентите от държавния бюджет, отделяни за военни и за културни цели. Като видим напр., че за военни цели се отделят 85% от Държавния бюджет, а само 5% - за научни изследвания, ще ни стане ясно каква "демократия" има в тази страна. Ако пък не се доверяваме на статистики-стъкмистики, достатъчно е да видим броя на хлябовете, които могат да купят със заплатите си служителите на властта и на културата.

Като сравним тези данни със съответните им от миналото, можем с успех да прогнозираме и близкото бъдеще.

Например: 241 хляба може да купи стражарят през 1912 г. с годишната си заплата, а учителят - 1068. Можем да твърдим, че в тази страна културата е обезпечена. Но като сравним тези цифри със съответните им за 1991 г. - 375 за милиционера и 312,5 за учителя, ще разберем, че за 80 г. служителите на културата е обеднял 3-4 пъти, докато възвораващият ред е забогатял с 50%. Накъде вървиш, Българийо!

Господстващите днес историци казваха напр., че на Волга нямало българи. А ние ходихме и ги видяхме. Те са нашият кръвен по-голям брат. Техните будители ни разкриха приказни страници от историята им. Тяхната или нашата обща история?

Какви са тези българи: непризнати или непознати?

Непознати или забравени?

На нас бе отредена мисията да пуснем Словото им в нашето духовно пространство.

Нека читателят чете внимателно и слуша пулса на сърцето си.

То е най-достоверният индикатор на Истината.

И нека отсъди правилно.

Предречено е, че българите по дух ще имат нова държава.

И, че великата река Волга отново ще тече през България.

За тази **Златна България** се говори в този труд.

Пътят към Шамбала

Както легендарната Шамбала (страната на големите шамани), така Златна България е оградена с гъста мрежа от кърсокаци, минирани полета, страховити джунгли с диви зверове и жестоки разбойници и непроходими стръмнини. Затова подготовката за посещенията й включва развиване и екипиране с:

надежда, която не се обезсърчава от физически проблеми;

ум, който не се обезверява от подигравките на "учения свят";

сърце, изпълнено с любов към Родината, което не изстива от омразата на враговете.

В началото на този опасен път трябва да се справим и с редица исторически митове, втъпявани ни от заинтересовани и заблудени субекти и комерчески институции в продължение на векове. Разрешаването на тези проблеми - отхвърлянето на тези тежки внушения - е тестът за готовност да поемем по стръмните пътеки към бленуваната страна. Това е Първото изпитание по Пътя към Шамбала.

Затова ни трябва първична информация, ръководство и водач.

Ще нахвърля няколко от митовете - сапунени балони, с които ни манипулираха:

за "номадството" и културната изостаналост на българите;

за преселването им на Дунав от далечния и див Изток;

за "тюркския ни произход" и

за "славянската ни принадлежност";

за "началната им държава от 681 г.", "разрешена" от Византия;

за малобройността им и за "претопяването" им от славяните;

за "насилственото им покръстване" през IX век;

аналогично: "насилствено покръстване" на волжките българи;

за "славянската" азбука на двамата "гръцки" просветители;

за "юнака-свинар Ивайло" - победил византийци и татари;

за "претопяването" на волжките българи от "татарите";

за "наказването" на "татари" и др. (българи) от Иван Грозни;

за ограмотяването им с "руската азбука";

за "турското робство", прекъснало българския творчески дух;

за "дядо Иван", който щял да ни освободи от робството;

за "спасяването" на безброй българи в пустееща Бесарабия;

за "Големият брат", необходим ни "като слънцето и въздуха";

за наивността на националните ни празници;

за славянската ни предопределеност;

че на Волга няма останали живи българи;

че "монархофашизмът" в България осъдил евреите, а "народът" ги спасил и т.н. - списъкът може да бъде продължен така безкрайно, както са фалшификациите в отечествената ни история. По някои от тези теми говорих в "Големият заговор срещу българите" - т.1, на други ще обърна внимание във II том. Тук ще спра вниманието на читателя отново върху първите няколко мита, предвид възбудения интерес и дискусии около тях.

Номади или строители?

Номадите водят чергарски живот, ходят след стадата, живеят на конски гръб и притежават страховито, подчинено, крадливо съзнание. Гледат да се нагодят и да ползват чуждите придобивки. Затова не са уважавани от културните народи.

През всичките векове на миналото българите са се ползвали с особен респект и уважение в цяла Евразия. Изключение правят Китай, Елада, Римската, Австроунгарската, Руската и Османската империя, но това е по разбираеми, "имперски" причини. Българите са участвали в създаването на почти всички тях. Но когато варварството узурпира властта им и подклажда имперските им апетити, всички те са имали проблеми с българите. А българите не само не заробват, но и не признават робството. В българския катехизис е записано:

"Всеки роб, стъпил на българска земя, е свободен!"

Когато римляните взеха българин (трак) за роб, той им разтърси империята и я подготви за сгромолясане. Друг българин (хун) я довърши, ликвидирайки с това и робството в Стария свят...

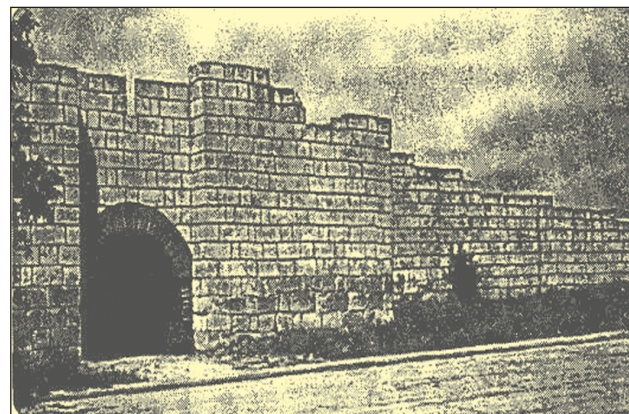
Номадите не са имали други закони, освен този на тоягата. Войската им представлявала нещо, на което турците по-късно казвали "башибозук". Българският Законник е бил най-краткият, но и най-хуманен.

Още в Ордос, когато са били съседи на Китай, принципът бил:

"За всяко нещо едно място и всяко нещо - на мястото си!"

Оттам е и понятието Българска орда, притежаваща боен строй, в който всеки си знае мястото. Така е влязла в западния лексикон думата ORDER, означаваща "РЕД". Затова днес на Капитола във Вашингтон стои надписът "ORDER AND JUSTICE!" (Ред и Справедливост!). Кубрат е основал Велика България под девиза **"Обединение и ред!"** Българският ред осигурявал плурализъм, автономия и толерантност, но и със задължения към кана. А българският кан осигурявал защитата на своите поданици, независимо към кое племе се числят и каква религия изповядват. Затова Златна България е била винаги мощен притегателен център - мечта за номадите, които са се стремили към нея дори и тогава, когато тя е била под чужда зависимост.

Номадите не развиват **архитектурни похвати** и не строят такива крепостни градове като Плиска или Болгар - с каменни палати, водни системи и др. разкоши. Докато великият Рим е изграден върху 11 км² площ, а Цариград - върху 16 км², Плиска е построена върху 24 км². Тя е най-големият средновековен град. А Волжка България е наричана още тогава "Страната на градовете". Биляр (7км²), копие на Плиска, се равнява с Багдад (7,5км²). Това не е чудно, като се има предвид, че в европейската част на днешна Русия са се издигали само български градове, строени с предварително планиране на съвършени комуникативни и монументални отбранителни системи. Москва, Петербург, Новгород още не са се появили на историческата сцена.

Крепостна стена от Плиска

В тези градове са процъфтявали занаяти, по търговски артерии между тях са пътували стоки с български печати... Произвеждали се фино обработени кожи, и до днес носещи името "БУЛГАР" в целия Изток (с разни вариации); дрехи, храни, музикални инструменти и битови предмети, монети, циркулиращи дълги векове между Изтока и Севера. Дори и днес въвежданата парична единица "Евро" носи името на нашата река Хеврос (Марица). Ако ми се възрази, че това е името на континента, ще отговоря, че в др.гръцката литература то е име и на част от Балканите, а през III в. - римска провинция около Дарданелите.

Вярно е, че след кръвави войни с имперските "прагърци", перси, римляни... големи български общности са се разселвали из цяла Евразия и са водили неравни борби за оцеляване, но това е било принудено и не може да служи като основна характеристика на нашия етнос.

Големият изтоковед Юри Рьорих свидетелства, че най-търсените стоки в гр. Нагчу - главният търговски център по пътя на коприната (близо до Лхаса-Тибет), са: **Българските ботуши**, монголската плъст и китайската коприна.

На стр. 9

Д-р **Норман УОКЪР**
М.с. **Рая ГАРДЖЕВА**

КАРТОФИ

Суровият картоф съдържа лесно усвоими захари, които при варене се превръщат в нишесте. Хора, страдащи от венерически болести а също склонни към полово възбуждане, не бива да ядат картофи.

Съчетанието на варено месо и картофи усилва действието на **соланина** /алкалоидна отрова, намираща се най-вече в зелените картофи/. Той заедно с кристалите на пикочната киселина, поглъщана с месото, може да предизвика **възбуждане на нервните**, контролиращи половите органи.

Сокът на суровия картоф обаче, е извънредно полезен за отстраняване на **петната на кожата**. Това се обяснява с високото съдържание на калий, фосфор и хлор. Но тези вещества са полезни и ценни само в суров вид - в суровия картоф. При сваряването на картофа те се превръщат в неорганични атоми и стават непригодни като строителен матери-

СУРОВИТЕ ЗЕЛЕНЧУКОВИ СОКОВЕ

ал за организма. Суровият картофен сок е особено полезен в смес с морковен сок.

Сокът на суровия картоф заедно с морковения и целиновия много добре помага при нарушение на **храносмилането**, при **нервни заболявания** и при **треска**. В тези случаи всекидневната употреба на 1/2 л морковен,

цвеклов и краставичен сок често дават резултат за много кратък срок, но при условие, че от диетата на болния се изключват месните и рибните продукти.

Приемането на смес от морковен, картофен и магданозов сок се оказва особено благотворна при лекуване на **емфизем**.

Сладкият картоф не е иденти-

чен с обикновения. Той съдържа повече въглехидрати във вид на натурални захари от обикновения и три пъти повече натрий, повече от два пъти силиций и четири пъти повече хлор. Затова неговият сокът е по-ценен, отколкото този на обикновения картоф. Сладкият картоф не търпи грубо отношение за разлика на обикновения.

ЕСТЕСТВЕННИТЕ ЛЕКАРСТВА

МАЙЧИН ЛИСТ (*Cassia Senna L.*)

Основни представители: Майчин лист (*Cassia Senna L.*), също *Cassia acutifolia Del.*, *Cassia angustifolia Vahl.*

Използвани части от растението: Изсушени листа.

Основни биологично-активни съставки: Антраноиди - емодин, алое-емодин, сенозиди, флавоноиди.

Здравни ефекти:

Биологичен ефект: Слабително действие като стимулира движението на дебелото черво и намалява всмукването на течностите в червата.

Приложение при заболявания: Запек.

Приложение: Като билков продукт под формата на прах от изсушените листа или сух екстракт, използва се за приготвяне на извлек (0.5-2 грама от изсушените листа в 1 чаша вода) като се използва студена вода и се оставя да престои 6-12 часа.

Противопоказания: Запушване на червата, остро възпаление на червата, напр. Болест на Crohn, улцерозен колит, апендисит, коремни болки от неизвестен произход. Деца под 12 години.

Странични ефекти: В единични случаи - колики на стомашно-чревния тракт. При хронична употреба или свръхдоза - нарушения в електролитния баланс. Дефицитът на калий може да предизвика нарушения в сърдечната дейност и мускулна слабост, особено ако билката се употребява заедно с други диуретични средства, с медикаменти, които съдържат сърдечни гликозиди или при лечение с кортикостероиди.

Внимание: При продължителна употреба (повече от 1-2 седмици) билката трябва да се взема под лекарски контрол.

Употреба при бременност: Не се препоръчва да се употребява от бременни жени, тъй като стимулиращото действие върху движението на червата може да се пренесе върху матката.

Вегетарианство - същност и видове

Когато днес кажем „вегетарианец“, повечето хора разбират, че става въпрос за човек, който не яде месо. Всъщност „вегетарианецът“ също така е човек, който решително е започнал да изхвърля жестокостта и насилието от живота си. Отхвърлянето на месото като храна обикновено е резултат от начина на живот.

Има различни видове вегетарианци според това какви други изисквания имат към храната си, освен тя да изключва месо:

1. **Вегетарианци в най-общ смисъл** - те приемат храни от растителен произход плюс мляко, млечни произведения и яйца. Повечето съвременни вегетарианци се причисляват към тази най-широка и най-достъпна група. Към нея обикновено се препоръчва да спадат децата вегетарианци и всички възрастни, които нямат непоносимост или медицински препоръки за ограничаване на яйца или млечни произведения.

2. Друга група са така наречените „**лактовегетарианци**“, които изключват от храната си и яйцата, освен месото.

3. Следваща голяма група са „**веганци**“ или строги вегетарианци, които приемат храни само от растителен произход, изключвайки освен месото и млякото, млечните произведения и яйцата. Веганците не използват също дрехи и каквито и да било други изделия от естествена животинска кожа или други части от пълта на животни. Всъщност погрешно е да се приписва само на веганците въздържанието от употреба на неща, за които животни е трябвало да бъдат убити. Много невегетарианци, както и вегетарианци от другите групи, също решават, че предпочитат да не прищипват ненужни страдания и смърт на животни, които имат красива кожа, бивни и т.н., особено при наличието на толкова много и добри изкуствени материали днес.

4. Най-малобройна група вегетарианци са т.нар. „**суровоядци**“. Те се хранят с всякакви видове растения и мляко, които не са обработени термично. Такъв режим на хранене обикновено се препоръчва с лечебна цел само при някои заболявания и то за недълъг период от време. Повечето съвременни хора не могат да понесат постоянно суровоядство, а и то не им е необходимо. Според съвременните диетолози здравословно и желателно е в ежедневието ни хранене да има изобилно сурови плодове и зеленчуци, но все пак част от растителните храни се налага да се обработват термично, за да бъдат усвоявани по-лесно. Така наречените плодови-разтоварващи дни, които се препоръчват за прочистване и обновяване на организма всъщност са еднодневно суровоядство. В този свой по-умерен вид суровоядството е полезно и лесно постижимо за почти всички хора.

Думата вегетарианство произхожда от латинските думи *vegetus* (означава здрав, читав, свеж, жизнен) и *vegetare* в смисъл на „съживявам“.

Първоначалният смисъл на думата означава не само една растително-млечна диета, но също така подходящи идеи и нравствени възгледи и поведение, които дават великолепно психическо и физическо здраве. „Ното vegetus“ означава човек, който се намира в прекрасно физическо и психическо здраве. Много от великите привърженици на вегетарианството също са на мнение, че то е нещо повече от отказване от ядене на месо.

Ето едно интересно и задълбочено разбиране на вегетарианството от Беинса Дуно (Петър Дънов): „*Под храна, в широк смисъл, разбираме всичко онова, което човек възприема чрез ума, сърцето и стомаха си. Истинският вегетарианец трябва да се храни освен с чиста храна, още и с чисти мисли*“.

МИСИЯТА НА БУДИТЕЛИТЕ

От стр. 6-7

Г-н Тодор Яльмов - организатор на изложбата "Юрий Ръорих и България" (18.02 - 05.03. 2002), дойде до Варна, за да копира снимката на тези ботуши, която донесох от Казан. Още през първото хилядолетие обикновените българи носели здрави обува, докато околните народи до днес се обуват с цървули от дървесни кори...

Българите подариха на Евразия много стопански отрасли и култури; разнасяли по света своя **КОСМОГОНИЯ**, основаваща се на Учението на Световното Единство; научните им прозрения далеч изпреварвали европейските; а хората на изкуството били на особена почит. Във виенския музей за История на Изкуството имахме удоволствието да наблюдаваме различни изделия, внесени и разпръснати от нашите орди по поречието на Дунав: облекла, оръжия, катарамы, колани, конски сбруи, стъклени, бронзови и златни идоли, жезли, сакрални съдове...

Ботуши от Волжка България

Изработката на ювелирни **златни украшения** изисква развита култура, технология, държавно устройство. Най-старото златно съкровище в света (над 6000г.), намерено край Варна; Тракийското злато, убедило днес американците повече от всичко друго в древната ни култура; 20-килограмовото златно "скитско" съкровище с 5000 шедьоври, открито през 2001 г. в Долината на Царете (Туви) и потресло специалистите от Ермитажа; огромното златно съкровище на кан Кубрат в Украйна; златните дарове в свещения Сандък от Терачина, втрещили папското обкръжение през IX век, пищното по своето великолепие и богатство златно съкровище от с. Наги Сент Миклош от същото време, върху пет от съдовете на което е разчетено името на Аспарух (сега в замъка Хофбург - Виена) показва, че нашите канове са ползвали златни блюда и тепсии не само за ритуали... Тези вещи са само част от оцелелите. Златна България ослепи света... Няма ли да я забележат и "великите сили" и "историчите"?

При такава култура нито дунавските, нито волжките българи могат да бъдат наричани нисши номади. А ако това все още се прави, то е по други мотиви, влизащи като съставки на Заговора срещу българите от страна на споменатите империи. Затова при блясъка на това духовно и културно злато т.нар. "учени" скоро и бързо ще престанат да ни наричат варвари и да го крият и надписват с елински, римски и др. имена.

НАЦИОНАЛНИЯТ ФОЛКЛОРЕН ДЕТСКИ КОНКУРС "ОРФЕЕВО ИЗВОРЧЕ" ПРАЗНИК НА ДУШИТЕ

НАЦИОНАЛЕН
МУЗИКАЛНО-
ФОЛКЛОРЕН
СЪЮЗ

ОРФЕЕВО ИЗВОРЧЕ

Доброволна организация
на учители по музика
от цялата страна,
свързани с идеята за
приобщаване на децата
и младежите
към ценностите на
българския фолклор

"Знаеш ли, сино, че тук в Родопите има много чешми с по няколко чучура и много извори?"

Знам - отговорих аз.

А знаеш ли, че при първа среща край изворче се мълчи! От дълбоко идва то - изворчето, от сърцето на земята иде. Много болки е преживяло, много се е лутало и най-сетне е бликнало, за да види слънцето. Да се помълчи, то е да се поклоним на подземния му път."

Никола Гигов

И си мисля, колко мъдрост и истина има в думите на тази мъдра и възрастна жена - родопчанка. А не е ли така и с народните ни песни? Те също извираат, но от СЪРЦЕТО на човека. От дълбоко идват те, много са преживели, много са преболели и затова са ИСТИНСКИ.

Най-голямата истина, в която вярвам, най-верният път, по който вървим и най-голямата надежда, въпреки превратностите на времето, че ще оцелеем, това е ФОЛКЛОРЪТ.

На Орфей принадлежат думите: "Музиката е откровение на вечната ИСТИНА!", а аз бих продължила, че фолклорът е истина, неподвластна на времето, и че фолклорът е откровение на човешката ДУША. Колкото повече нашите деца навлизат в необятния свят на цветовете, звуковете, багри и фолклорни интонации, толкова повече българския фолклор ще им стане близък

А директното въздействие и внушение на народната ни музика е важен фактор за спечелване на детската душа. И ако в ранна детска възраст ние ги "заразим" с вируса на фолклора, никакъв антибиотик, не е в състояние да го унищожи, защото в народната ни песен има някаква магия, а фолклорът ни е едно велико ДУХОВНО ТАЙНСТВО.

Всяка година в края на март фолклорната столица на България Стара Загора събира хиляди деца от цяла България, които демонстрират своите невероятни изпълнителски умения - пеят, свирят и играят кръшни български народни хора. Всяка година, когато въздухът ухае на пролет, когато слънцето се усмихва на ведрия ден, когато птиците запяват своите пролетни химни, тогава в слънчева Стара Загора към мирното небе на България, полита българската народна песен, чуват се прекрасните инструментални мелодии и сърцата ни зазвучават с МУЗИКАТА НА ОРФЕЙ.

И тази година на 23, 24 и 25 март се провежда Петото издание на конкурса "Орфеево изворче" под патронажа на кмета на община Стара Загора д-р Евгений Желев. Без подкрепата, разбирането и отношението на общината като цяло тази мащабна детска фолклорна проява нямаше да се случи. Какво ни остава да сторим? Да кажем голямото българско БЛАГОДАРИЯ! Трябва да умеем да ценим всички жестове, които ни отварят врати към необятните духовни хоризонти, които дават възможност за полет на творческите човешки пориви. В детския фолклорен конкурс могат да участват всички желаещи деца и младежи хора от 4 до 24-годишна възраст, които носят частица от дарбата на ОРФЕЙ да пеят и свирят народни песни и да омайват душите и сърцата на хората. Ако желаете да участвате, мили приятели, талантливи Орфейчета, побързайте, защото срокът за подаване на заявки е 20 февруари. Казват, че ние българите сме народ с много празници в календара и нито един празник в сърцето. Конкурсът "Орфеево изворче" опровергава тази мисъл, защото ние правим един истински празник в сърцата на децата, един истински ПРАЗНИК НА ДУШИТЕ. Елате и вижте, елате на 23, 24 и 25 март в новата фолклорна столица на България, за да усетите празника и във вашите ДУШИ.

Орфей ни е завещал думите: "Кръв не проливай! Земята може да се завладее с лира, а не с меч! Днес ние и нашите деца владеем духовното планетарно пространство с хубавите народни песни, танци и свирни, които летят към небето като "прегърнати гласове" и носят послание за светлина, обич и музика в душите на човеците. Нека се обединим и надвием Ада с МУЗИКА!

Дочка КЪШЕВА,
изпълнителен директор
на фолклорния конкурс
"Орфеево изворче"
гр. Стара Загора
01.02.2007 г.

e-mail: dkasheva@mail.bg
www.orfeevo-izvorche.hit.bg

Телефони за връзка:
Д. КЪШЕВА
04322/20 45;
GSM 0898/874 222;
П. ЗАПРЯНОВА
056/687 745;
GSM 0889/433 599;
АТ. КОЛЕВ
GSM 0889/202 666

Горан ПЕТРОВИЧ

Небесната вис се слегна

Когато в началото на есента пълнехме бурканите за зимнина със зряло слънце, чужденецът отново дойде. По крачолите му се стичаше вода, а по лицето - силно удивление. Разбира се, веднага познахме водата: пак беше паднал от дънера, прехвърлен през двата бряга на потока. Удивлението му идеше от невярието, че още не сме започнали строежа на новата къща. Вместо ветрило от чантата си измъкна предложение за осигуряване на строителен материал.

- Естествено срещу шарки! - завърши алчно, като се звираше в чорапите на дядо с избродирани зюмбюли и треви.

- Откажи се! Не се продават! - наежи се баба и войнствено избърса о престилката златните си от октомврийската светлина ръце.

- Тогава срещу шарките от стомната! - гледаше чужденецът нарисваните червени, сини и зелени лентички.

- Ще стигнат ли? - излъга се

ШЕСТ ЛИСТА ОТ СМИНДУХ

баща ми.

- На първо време да! - отговори чужденецът и потри ръце.

- Ами добре! - съгласи се мама.

Тъй както тинята се сляга в пресъхналите речни ръкави, тъй и облаци се слягах във все поплитката вис над нашия двор. Баба и дядо запечатаха бурканите със слънце. Сенки за зимата не оставяме. Не стават за ядене, а не са и много за гледане.

Сенките се множаха със скоростта на закриването на светлината

За щастие зимата беше мека. Строителният материал пристигаше. Чужденецът носеше тухла след тухла, керемидата след керемидата, греда след греда... В чантата си отнасяше шарка по шарка от нашите вещи. Когато се запролет, започнахме градежа на новата, голяма къща. Изобщо тази пролет никой не се занимаваше със събиране на разпръснати слънчеви лъчи. Рядката светлина крееше напразно. Личеше си, че реколтата от зеленчуковите градини ще бъде слаба. Сенките се множаха със скоростта на скриването на светлината, със страшната скорост, с която всички издигаха грамадните къщи.

Баба и дядо се опитаха да спасят положението. Обикаляха околността, качваха се по стръм-

нини и хълмове, откриваха и събираха разпилените стръкове слънце, пренасяха светлината на наръчи до нашата градина.

- Никой поне за малко не слиза от скелето. Колкото по се извишава строежът, толкова повече разумът е изложен на течението. Без шарки всичко е еднообразно. В еднообразните къщи - еднообразен живот... Еднообразен живот - еднообразни души... - отчайваха се те.

Въпреки това не можеха да не обичат мама и татко. За новия строеж дадоха дори зюмбюлите и тревичките от дядовите чорапи. Когато след първата нощ се оказа, че там се спи зле, със студено и празно безсъние, донесоха

от тавана за възглавници оплетените с топлата месечина сънища.

Шестото листо

След като селото остана без шарки, чужденецът най-после изсуши крачолите си, вдигна торбите си и си замина, оставяйки безброй еднообразия. Шарени бяха само различно довършените строежи.

Както през онова лято, в което разресвахме слънцето, седяхме на двора под дебелия облак, в усоеето на голямата къща, този път без работа.

- Излъга ни - каза кратко баща ми.

- Можеш ли да си представиш, искаше да вдигаме мост над чистия поток - добави дядо.

Мама започна да плаче.

- Не плачи на сянка, опасно е, ще полепне мъх по миглите ти - докосна я баба по рамото. - Вземи, избърши се. Запазих една кърпичка с избродирани листенца сминдух.

Когато мама си избърса сълзите, дядо се обърна към мен.

- Нещо съм отмалял, кръстът не ме слуша, по-млад си, сложи кърпичката в раклата за чеиз заедно с другите неща, може би шарката на сминдуха ще се прихване и на тях.

Събрах всички пешкири, стомни, елеци, чорапи, пояси, ризи, антерии, покривки, калъпки и хурки. Преди да спусна капака на раклата до кърпичката с избродиран сминдух, добавих и шест листа бяла хартия.

Превод Жела Георгиева

МЕЧТИТЕ

Чудесно е, че сбъдват се мечтите! Как иначе би имало мечти? Живецът ни в желанията скрит е и с тяхната настойчивост пламти.

Понякога бленуваме химери и в нощите, замаяни не спим, но важно е, че устремно живеем: готови сме до край да устоим.

И често сме излъгани и жалки, оплакващи късмета си свидлив. Каквото да постигнем, все е малко и всеки късметлия ни е крив.

Но хиляди, милиони са мечтите, зареждащи ни с жажда за живот! Отстъпват неуспехите ни, свити. По мъдри сме. Отново сме на ход.

ЭЛЕННИЦА

Душата ми е пленница на тлен, която я затваря като в рамка. Душата ми тук пребивава в плен на земната, несъвършена сянка.

Аз вече зная - ще настане ден, когато ще се рея сред звездите и дух ще съм, завинаги освободен, пътуващ към безкрая, към звездите.

Смъртта е само старт по този път и аз не се страхувам да я срещна. Смъртта е избавление от плът - начало на наслада вечна.

Румен ЧАНКОВ,
Пловдив

Странник

Има странник един на края на хорските пътища. Всъщност, те към небето отиват, той оттам се завръща.

И понеже отдавна е пребродил звездите, може вече с любов да докосва и нея, в очите ѝ вино омайно да сипва, в сърцето ѝ кротък поток да влее.

...Бил невидим за всички, някак прозрачен, само тя го видяла в смътната вечер да броди, и тогава изгледа от косите си златни пътечка... двамата там са, по нея все влюбени ходят -

две деца, от света тъй далеч, като двойна звезда или прилив на нежност, залял Вечността.

Мария ПАВЛОВА, Габрово

Инж. Рагу ПАНАЙОТОВ

Чуха се гласове, че изказванията и предложенията на професора австриец представляват груба намеса във вътрешните работи на страната ни. Трябва благодарно да признаем, че това не е така; още по-малко от юридическа или от гледна точка на международните отношения. Защото ще ни бъде противопоставен аргументът, че е напълно в реда на нещата всяко лице, в случая от научните среди, да може да изкаже своето лично становище на конференция или пред представители на печата. Не можем също просто така да се позоваваме и на историята, защото ще ни отговорят, че нещата търпят развитие, че днес нещата стоят по новому и че са на лице основания за промени. Следователно, трябва да боравим с точни и ясни анализи и изводи, защото емоционалните изблици само подпомагат нашите недоброжелатели.

Аргументирани мнения следваше, естествено, да се очакват от българските писатели, интелектуалци, преподаватели, научни работници и пр. Случаят беше предизвикателство и ясен повод, българските политици и държавни ръководители да вземат категорично отношение.

Но какво се получи?

Наистина, писателите и интелектуалците се възмутиха и възроптаха. Единици от тях плахо допуснаха, че въпросът подлежи на обществено обсъждане, в което те са готови да участват. А един от тях - Стефан Цанев, сподели, че "въвеждането на двойна азбука се готви от определени кръгове в България много преди изказванията на проф. Ото Кронщайнер. Да не мислите, че той идва със свое мнение просто така случайно?" - риторично пита той. (Виж статията "Отнемете орден на Кронщайнер" от Антон Петров във вестник "Монитор" от 12.09.2000 г.)

Съюзът на българските писатели публикува декларация, в която заклеми, че "това е не просто посегателство, а покушение срещу историята, традицията и нова опасност, която застрашава сърцевината на българския национален живот" и като "съхранител и продължител на традициите на българската словесност", изрази "категорично несъгласие срещу всички опити да бъдем обезличени като народ и нация". (Виж вестник "Нова Зора" от 26.09.2000 г.)

Нима само този глас не следваше да е достатъчен, за да се приключи с въпроса? Напротив, каквито и политически компромиси да познава нашата история, едва ли някога до такава степен са правени отстъпки, засягащи културата и националната ни идентичност. Едва ли някога са проявявани толкова апатия и пренебрежение към "гласа на народен". Едва ли някога български интелектуалци и политици са допусkali и дори съдействали толкова много за "присаждане" у нас на чужди образци на идентичност. Но едва ли някога и външният натиск е бил по-голям; и в същото време по-прикрит.

ОПИТЪТ ДА БЪДЕ ЗАМЕНЕНА КИРИЛИЦАТА С ЛАТИНИЦА

Че е налице заговор, можем да прозрем и във фактите, че тихомълком, без поставяне на въпроса пред обществеността и обсъждане, бе въведено изписването на автомобилните номера само с букви, имащи графично съответствие в латинската азбука. Няколко години за това само се изказваха догадки, но на практика то се спазваше. Едва преди около година и половина вестниците съобщиха, че правителството е постановило решение по въпроса чрез тарифата за таксите, събирани от МВР. (Виж вестник "24 часа" от 06.10.2000 г.)

Самата държава дава тон в "латинизирането" на писмената информация, поставяйки доста преди този случай надписи "POLICE" или върху полицейските автомобили и "SECURITY POLICE" по полицейските униформи. Нима чужденците няма да разберат кой е полицаи, та същият надпис трябва да бъде изписван и на ръкавите или гърбовете им; както и името на страната ни върху екипите на нашите спортисти? Телевизията също често ни показва и български войници, по униформите на които се четат: "BULGARIAN ARMY". Вероятно трудно може да се открие и държава, чийто правителствен самолет разнася по света името ѝ, изписано на чужд език, както нашият: "REPUBLIC OF BULGARIA". А откъде накъде телевизия, наричаща се "българска" и "национална", трябва да се явява на екраните ни с "лого" "bTV" (произнасяно от говорителите с аглобм "би-ти-ви"), при което думата "българска" се явява с малка, а "телевизия" - с големи букви? Защо трябва да имаме още "MUSTANG TV" или радио "DARRIK"? Не се ли поучихме от неблагоприятното да се гърчеем, да се правим на французи, на германци, руснаци и какви ли още не, за да се правим сега на американци? Защо автобусът на Българския футболен съюз няма никакъв надпис на български, а трябва да е накупрен с английското: "BULGARIAN FOOTBALL UNION"? Или пък този на отбора "LEVSKI"? А по каква логика и при спортни прояви, състезания и срещи в страната имената на спортистите се изписват на телевизионния екран на латиница? Защо също трябва да пием "Stolichno" пиво и бира "Zagorka", "Ledenika" или "Kamenitza", а с тях да са свърза-

ни тенистурнири "Gold cup" и наградни "Fair play"?

Латиници се появяват и в така наречената субкултура. По стени могат да се видят надписи "Levski for ever" или "Samo CSKA". Мир на праха на мъртвите, но встрани от платното на шосе край Шумен може да се види гроб с надпис "NIKI". А учители споделят, че ученици, привикнали към писане на латиница в "Интернет" на така наречения фонетичен стандарт, са предявявали искания да пишат така и домашните си. (В действителност такъв стандарт не съществува, а този начин на кодиране на клавиатурата е сътворен от незапознати с въпроса компютърни специалисти.)

След столетия археолозите ще намират всякакви такива надписи и техните изследвания ще твърдят, че в България в края на XX и началото на XXI век се е пишело на латиница, както сега ни втъпяват, че някога сме били неграмотни и сме "правили опити" да пишем с гръцки букви!

А прави ли ни впечатление, че производителите на сувенири сякаш не познават кирилицата? Нека размислим: Ако ние се отправим на екскурзия в Китай, Корея, Япония или която и да е друга страна, ще имаме ли желание да си купим тамошни сувенири с надписи на английски, руски или български език? Защо тогава смятаме, че туристите, дошли да опознаят нашата култура, са петимни да си купуват такива неавтентични изделия у нас? Остава само и предлаганите им репродукции на икони да "транслитерират" на латиница... може би с готически шрифт... А сигурно след "реформата" така ще трябва да се изографисват и новите "християндемократически" храмове.

Ето какво е впечатлението и отношението по този въпрос на самите чужденци, посещаващи нашата страна. Вестник "Нова Зора" от 25.07.2000 г. публикува статия от френския журналист Мишел Бланза със заглавие: "Нацията и империята. Неща, видяни в България". Авторът споделя:

"Пребиваването ми в България ме убеди, че европейската Юго-изток е нова лаборатория, където се разработва следващата фаза на реструктурирането на народите на нашия континент.

Сега ще говоря само за онова, което видях по улиците, което всеки турист може да види.

Същите реклами на "МакДоналдс", "Кока-Кола", "Сони и Ко", същите афиши на американски филми, появяващи се в един и същи момент в Париж и в София.

Ако бях англосаксонец, българската столица би ми се представила с всичките си разкодируеми знаци, с които съм навикнал: такситата са боядисани в жълто с малко черно-бяла шахматна декорация в стила на Нюйоркската "Yellow Cab". Неоновите реклами с латински букви изместват подскретните индикации на кирилицата.

Сякаш някакъв гигант скотовъдец е пожелал да постави своето клеймо в плътта на града, както върху нов добитък, собствеността върху който трябва да се гарантира пред очите на всички. Навсякъде се налагат западни марки с толкова глупава арогантност, че и обществените пейки в столицата на Страната на кителото мляко са белязани с "Данон"! Разкошните витрини, съвсем нови, предлагат същите стоки, както на Запад ("предлагат" е злоупотреба с езика: цените са като тези, които се практикуват в цяла Европа). Нашата многообичана дъвка "Джонсън", любимият ни прах за пране "Procter & Gamble", нашите каша за кучета "Friskies" са тук, в погнотието на хотела, при същите условия за закупуване, както в суперите, където сме свикнали да ги виждаме."

От този натрапен ни проблем се изненада и заинтересува и един италианец, след което организира в "Интернет" анкета сред своите съграждани и техните български приятели. На страница в мрежата с "координати" <http://www.bulgaria-italia.com> и чрез електронен адрес webmaster@bulgaria-italia.com може да се установи контакт и да се види, че нито един от взелите отношение не приема идеята да бъде заменена кирилицата с латиница. Те дори не могат да повярват, че у нас може да възникне и да се обсъжда такъв въпрос, след като толкова малко страни имат свои азбуки; и се питат какво би станало, ако утре някой реши, че и на Италия ѝ е необходима друга азбука.

Но въпреки това, по несанкциониран от никакъв официален орган начин, се извърши и дублирането (на латиница и с английски правопис) на данните върху личните ни карти, шофьорски книжки и други документи за самоличност. Правителството няма юридическо право и пълномощия да взема и прилага такива решения, водещи до "съкращаването" на кирилицата до 12 знака, след като по въпроса за българския език Конституцията ни е категорична; също и по отношение на предаванията и публикациите в средствата за масова информация. Да не говорим за това, че поместването на сведения на латиница върху личните ни карти е абсолютно безсмислено, тъй като те са средство за легитимация само на българска територия и не би следвало да се предполага извършването на проверки и ползването на тази информация от чужденци, незнаещи български език. Но както е тръгнало...

ПОРТА НИГРА - ВРАТА КЪМ НЯКОЛКО ЦИВИЛИЗАЦИИ И КУЛТУРИ

Мариана ПРАМАТАРОВА,
Бургас

Порта Нигра се намира в германския град Трир. Мнозина са чували за този град като родното място на философа Карл Маркс, но малцина знаят, че това е най-старият град в Германия. Градът е разположен на река Мозел, близо до границата с Люксембург. Трир съществува преди Рим и е бил любимата резиденция на римските императори.

Много преди римляните да се установят по тези земи, долината е била населена с гало-келтски племена - основно фермери. Името Трир има келтски произход - Тревери.

Римското влияние започва с Юлий Цезар и продължава близо 500 години. Император Август харесва географското разположение на Трир и основава римски град с гордото име Аугуста Треверум. Мястото е идеално за административен център близо до река Рейн. Пътищата от Париж, Лион и Метц тогава минавали отгук и наоколо са били разположени най-важните военни лагери.

Императорските бани

Градът на Август има статут на колония при император Клавдий. Построени са пътища и интересни сгради. Центърът има Форум. Римски бани, мост, амфитеатър. Процъфтява винопроизводството и се развива икономическият живот. Около 260-274 г. галите превземат града и Трир става тяхна столица. След падането на галската империя последва инвазия на германски племена и от 285 г. Трир е столица на Западна империя, която включва Галия, Германските провинции, Британия, Испания и част от Северна Африка.

Константин Велики /306-337 г./ осветява резиденцията си в Трир и построява до двореца си базилика, императорски бани и катедрала. По това време Трир заедно с Рим, Александрия и Константинопол са 4-те центъра на света. Константин Велики прокарва християнската религия в региона и посвещава в нея синовете си. Императорът напуска Трир през 316 г. като премества резиденцията си в Константинопол, но синовете му Константин и Констанс остават в града до 350 г.

Силна германска инвазия започва 406 г., а през 485 г. Трир пада в ръцете на франките. Много от римските сгради са опожарени. Новите политически, социални и икономически условия налагат цялостни промени на римс-

Порта Нигра

кия дворец и баните, където се настанява кралят на франките.

Следващите години са време на доста сътресения, през които Трир е ту в ръцете на франките, ту в ръцете на германските племена и многократно е нападан от викингите.

През Средновековието гражданите му се борят за своята независимост. През 12 век Трир е духовен център и просперира. От 14 век градът има Конституция, правна система и университет. 15-16 век са времена на мизерия и терор, градът е окупиран последователно от французи и испанци. През 1714 г. Франц Лудвиг въдворява мир строи много нови сгради и реконструира римския мост и катедралата, Франц Георг прави Трир бароков град.

Френската революция и окупацията на града от французите /1794 г./ разрушава установените традиции. В последвалата национализация Трир загубва повече от 20 църкви.

Пазарният площад

През 1815 г. Прусия взема властта над рейнските провинции. Съветът на рейнските провинции обявява Трир за седалище на избрания президент, който е администратор на целия регион Саар. Процъфтяват търговията и транспортът по река Мозел. Строят се Археологически музей /1827 г./, училища, техничес-

Форумът

ки колеж, театър. Първата световна война разрушава Трир. Френската окупационна армия напуска града през 1930 г. Втората световна война доразрушава архитектурните паметници в града. След войната градът попада в територията на ФРГ.

Днес Трир е интересна туристическа дестинация, студентски център, оживена речна гара. Тази година той отпразнува 2022 г. от съществуването си и е най-старият германски град.

През Порта Нигра /Черната врата/ ежедневно минават хиляди туристи от цял свят, за да се докоснат до древната цивилизация и култура по тези земи. За неголям град като Трир /около 110 000 души/ историческото наследство, оставено тук е огромно. Порта Нигра, му-

зей, готически къщи, площадите с фонтани, Червената къща, църкви, кулата на Франко, императорските бани, катедралата с женската църква към нея, Форумът, базиликата на Константин, дворецът в бароков стил и другият дворец в стил рококо на прекарсен парк от Наполеоновата епоха, амфитеатърът, където и днес се провеждат гладиаторски спектакли и има 20 000 места; римският мост от 2 век на река Мозел разкриват на посетителите характера и величието на епохата.

Сграда в готически стил

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар книгите на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия"

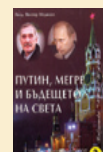
Книга 1
"БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер.

Книга 6
"ИКОНОМИКА И ВЛАСТ НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО" от известния писател Виктор Медиков, председател на Академията за Роговите имена в Русия.

Книга 2
"ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков.

Книга 7
"ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ" - духовното изживяване на българщината през погледа на инж. Васил Канисков, член-кореспондент на ИМА по информатизация към ООН.

Книга 3
"ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов - доброволен сътрудник и публицист във вестник "Рогово имение".

Книга 8
"БЕЗСМЪРТНА ПТИЦА НА ВЯРАТА" на изтъкнатия математик и историк Борислав Иванов. Книгата разглежда говорещата азбука на прабългарите.

Книга 4
"КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН" на известния поет и писател Никола Гугов, посветил живота и творчеството си на Роговите.

Книга 9
"ВРЪЩАНЕ В РАЯ" - от известния поет и философ Ефим Кушнер - съмишленник на идеята за създаване на рогови имена в България.

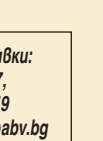
Книга 5
"ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - сборник статии на икономическа тематика, събрани и преведени от Владимир Богданов.

Книга 10
"ТЕОРИЯ НА ПРОСТРАНСТВОТО" - геометричното и физическото пространство през погледа на известния наш физик Георги Кръстев.

Книга 11
"ДЯДО МРАЗ СЕ ВРЪЩА" - приказки за деца и възрастни, преразказани от акад. Виктор Медиков - Председател на Руската Рогова Академия.

Телефони за заявки:
02/962 16 87,
088/869 33 59
e-mail: rodimienie@abv.bg

Вестникът се издава от Всенародно екологично движение "Родово имение"

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата на вестника и герба на БРП художник Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР

Атанас Панчев

Редакционен колектив:

Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:
1172 София
КВ. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1", ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimienie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

ISSN-1312-7063

Издателска Къща "Новата Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBGSF

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД